

OBČINA RADENCI
OBČINSKI SVET

- ZADEVA:** **SEZNANITEV S SODBO DELOVNEGA SODIŠČA V MARIBORU, Pd 31/2017**
- PRAVNA PODLAGA:** Zahtevek Zavoda za turizem in šport Radenci v individualnem delovnem sporu zoper toženo stranko Sonjo Kreslin, zaradi plačila 31.789,23 eur s pp.
- POSTOPEK:** Sodba sodišča
- PREDLAGATELJ:** Roman LELJAK, župan Občine Radenci
- GRADIVO PRIPRAVIL:** Občinska uprava Občine Radenci
- POROČEVALEC:**
- PREDLOGA SKLEPA:** **Občinski svet Občine Radenci sprejme sklep o seznanitvi s sodbo Delovnega sodišča v Mariboru, Pd 31/2017**
- FINANČNE POSLEDICE:** Predmetna sodba bo imela za proračun Občine Radenci posredne finančne posledice.
- OBRAZLOŽITEV:** Občinski svet Občine Radenci je na 4. redni seji Občinskega sveta Občine Radenci, dne 24.3.2015, sprejel Sklep, št. 024-0001/2014-2, s katerim je odločil, da se speljejo vsi pravni postopki za ugotovitev odgovornosti odgovorne osebe na izvedbo Projekta 5 poštne kočije. Na podlagi navedenega je Zavod za turizem in šport Radenci vložil tožbeni zahtevek v individualnem delovnem sporu zoper toženo stranko Sonjo Kreslin, zaradi plačila 31.789,23 eur s pp. Priložena sodba je odločitev Delovnega sodišča v Mariboru v predmetni zadevi.

Roman LELJAK,
ŽUPAN OBČINE RADENCI

Priloge:

- Sodba Delovnega sodišča v Mariboru, Pd 31/2017, z dne 22.5.2019.

Pd 31/2017

REPUBLICA SLOVENIJA
DELOVNO SODIŠČE V MARIBORU

Oddelek v Murski Soboti
Slomškova ul. 21, Murska Sobota

ODVETNIK IGOR VINČEC		
04. 07. 2019		
Prejel	Odp.	Posl.

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Delovno sodišče v Mariboru, Oddelek v Murski Soboti, je po okrožnem sodniku svétniku: Emil Vučkíč,

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke: **ZAVOD ZA TURIZEM IN ŠPORT RADENCI**, Radgonska cesta 10, 9252 Radenci, ki jo zastopa Igor Vinčec, odvetnik v Lendavi, zoper toženo stranko: **SONJA KRESLIN**,
.., ki jo zastopa Jure Horvat, odvetnik v Murski Soboti,

zaradi **plačila 31.789,23 EUR s pp**,

na naroku za glavno obravnavo, **22. maja 2019**

RAZSODILO:

I. Zavrne se zahtevek, ki se glasi:

"Tožena stranka je dolžna tožeči stranki plačati znesek 31.789,23 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vložitve tožbe do plačila ter ji povrniti nastale pravdne stroške, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka paricijskega roka do plačila, vse v roku 15 dni, pod izvršbo."

II. Tožeča stranka je dolžna toženi stranki povrniti stroške postopka v znesku 3.075,50 EUR, v roku 15 dni brezobrestno, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

- Tožeča stranka je vložila tožbo zoper toženo stranko, v kateri je navajala, da je bila dne 19. 10. 2011 podpisana Pogodba o sofinanciranju projekta "5 poštних kočij". Projekt se je financiral iz operativnega programa čezmejnega sodelovanja. V projektu sodeluje več partnerjev, med njimi tudi tožeča stranka. Iz projekta je razvidno, da so partnerji prijaviili za 1,057.021,77 EUR upravičenih stroškov, od tega tožeča stranka 100.308,00 EUR. Ker se je financiralo 85 % projekta, znašajo upravičeni stroški za tožečo stranko 85.261,80 EUR. Partnerji projekta so dne 21. 10. 2011 podpisali sporazum o partnerstvu, v katerem so določili medsebojne pravice in obveznosti. Tožeča stranka je nato dne 9. 8. 2012 z Ministrstvom za gospodarski razvoj in tehnologijo podpisala še Pogodbo o sofinanciranju in iz te izhaja, da država sofinancira 10 % v navedenem projektu, največ v znesku 10.030,80 EUR. Iz te pogodbe izhaja, da je bila skrbnik pogodbe tožena stranka Sonja Kreslin. V skladu z določilom 12. člena pogodbe je tožeča stranka morala zagotoviti, da so v celoti upoštevani evropski in nacionalni predpisi o javnih naročilih, enakih možnostih in nediskriminaciji. Vsak partner in tako tudi tožeča stranka, je morala pripraviti za posamezna obdobja poročanja vmesno poročilo, v katerem je izkazala svoje izdatke za projekt. Iz 6. člena pogodbe izhaja, da je osnova za izplačilo sredstev zahtevek za izplačilo, ki ga predloži upravičenec – konkretno tožeča stranka, na osnovi upravičenih izdatkov in ga odobri MGRT v skladu z odobreno vlogo. Zahtevek za izplačilo mora spremljati Izjava o potrjenih izdatkih. V 6. odstavku 10. člena pa je določeno, da v primeru, če se ob izvedbi finančne kontrole izkaže neupravičenost nekaterih izdatkov, bodo ti izdatki odšteti od zahtevka za izplačilo in izplačan bo ustrežno nižji znesek. Tožena stranka je na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 31. 3. 2010 bila direktorica tožeče stranke za mandatno obdobje 4 let, torej do 31. 3. 2014. V tem obdobju je tožena stranka med

drugim poskrbela za dokumentacijo za zahtevek za izplačilo št. 3 za obdobje poročanja od 1. 4. 2012 do 30. 9. 2012, za zahtevek za izplačilo št. 5 za obdobje od 1. 4. 2013 do 30. 9. 2013 in za zahtevek za izplačilo št. 6 za obdobje od 1. 10. 2013 do 31. 3. 2014. Tako je tožeči stranki nastala škoda, ker je bilo ugotovljeno, da izdatki v okviru programa niso bili upravičeni. Premoženje tožeče stranke se je zmanjšalo za znesek 31.789,23 EUR, kar za tožečo stranko predstavlja škodo. Po mnenju tožeče stranke obstoji odškodninska odgovornost tožene stranke, saj jo je povzročila kot direktorica z nevestnim poslovanjem pri vodenju tožeče stranke. Sicer upravičene izdatke iz projekta je morala kriti tožeča stranka iz lastnih sredstev. Dejstvo je, da Odlok o ustanovitvi tožeče stranke določa v 8. in 10. členu, da direktor organizira in vodi delo in poslovanje zavoda in predstavlja in zastopa zavod v okviru svojih pooblastil, hkrati določa, da je odgovoren za zakonito in strokovno poslovanje in delovanje zavoda. Podobno določa tudi statut tožeče stranke. Odgovornost tožene stranke pa izhaja tudi iz 4. in 5. člena pogodbe o zaposlitvi. Prav tako je odgovornost urejena v 177. členu ZDR-1. V nadaljevanju tožeča stranka podrobno utemeljuje posamezne postavke iz vmesnih poročil, ki so bile izločene kot potreben strošek in tako predstavljajo škodo za tožečo stranko.

2. V odgovoru na tožbo je tožena stranka navajala, da je tožeča stranka v uvodu tožbe pravilno povzela določena dejstva glede sklenjene pogodbe, tako pogodbe o zaposlitvi kot tudi pogodb, ki so bile sklenjene za izvedbo projekta. Povsem neutemeljene pa so navedbe o odgovornosti tožene stranke za domnevne nepravilnosti in škodo, ki je tudi po višini v celoti neutemeljena. Tožeča stranka svoj zahtevek utemeljuje s 15 posameznimi primeri, kjer so bili podani zahtevki za izplačilo in tožeči stranki stroški niso bili priznani. Pri tem tožena stranka pojasni, da obsežna s strani tožeče stranke predložena dokumentacija ne izkazuje razlogov, zakaj določeni stroški niso bili priznani. Zgolj dopis MGRT iz vmesnih poročil ne daje podlage za preveritev utemeljenosti tožbenega zahtevka. Opozarja, da je sama sestavila in uredila le prvi, drugi in tretji zahtevek za izplačilo, kasneje pa v ostalih postopkih ni več sodelovala, saj je bila v bolniškem staležu. Tožena stranka tudi ne more odgovarjati za napačen vnos listin v sistem ISARR, saj je bil pristojen in pooblaščen za vnos listin v ta sistem tehnični koordinator projekta "5 kočij", to je Andrej Horvat, ki je bil tudi zaposlen pri tožeči stranki. V tej zvezi je predlagala zaslišanje priče Andreja Horvata, saj je bil ta odgovoren za tehnično izvedbo vnosa. Za obdobje od 1. 4. 2013 do 30. 9. 2013 (zahtevek za izplačilo št. 5) toženka pojasnjuje, da je bila že v bolniškem staležu in pri sestavi tega zahtevka ni sodelovala. Formalno je bila sicer še direktorica tožeče stranke, vendar pa so bila vsa pooblastila in odgovornost prenesena na Andreja Horvata, ki je tako bil dejanski vodja projekta. Toženka je v času bolniškega staleža, kolikor ji je zdravstveno stanje dovoljevalo, sodelovala s svojimi sodelavci z namenom, da se projekt korektno izpelje do konca. Sama pa ni več tehnično, niti vsebinsko koordinirala postopka, za vse je bil pooblaščen Andrej Horvat. Toženka torej ni

sestavljala zahtevka št. 5 in 6, saj sta bila ta zahtevka revizorju – pooblaščenim osebam na MGRT posredovana šele en mesec po tem, ko je njej delovno razmerje pri tožeči stranki prenehalo. V tej zvezi v spis prilaga primopredajni zapisnik z dne 31. 3. 2014, ko je toženka predala vse svoje dokumente tudi v zvezi s projektom "5 poštnih kočij". Po njenem tudi ta listina dokazuje, da toženka ni naslov za povrnitev domnevnega odškodninskega zahtevka, zato tudi podaja ugovor pasivne legitimacije. Hkrati toženka pojasnjuje, da so bili vsi postopki nabave opreme izvedeni v skladu s takrat veljavnimi pravili, z upoštevanjem določil Zakona o javnem naročanju, v času njene odsotnosti pa je po pooblastilu bil dejanski vodja projekta Andrej Horvat, zato je sodišču predlagala v celoti zavrnitev tožbenega zahtevka.

3. V nadaljevanju toženka podaja tudi pobotni ugovor v skupni višini 19.980,05 EUR z utemeljitvijo, da je bil s tožečo stranko sklenjen aneks k pogodbi o zaposlitvi in s tem tudi dogovorjeno plačilo v znesku 600,00 EUR na mesec bruto, tožeča stranka pa ji ni izplačala niti enega pripadajočega mesečnega zneska. Ker pa tožena stranka želi, da ji tožeča stranka plača to, kar ji dolguje, isti znesek, torej 19.980,05 EUR zahteva v plačilo z nasprotno tožbo. Ta zahtevki utemeljuje s priloženo listinsko dokumentacijo in sicer z aneksom k pogodbi št. 1/2011 in z avtorsko pogodbo št. 1/2012 (priloga B9). Prav tako pa ji je tožeča stranka dolžna plačati še znesek 1.291,40 EUR iz naslova neizkoriščenega in neplačanega letnega dopusta.
4. Tožeča stranka je v pisni pripravljalni vlogi odgovorila na navedbe tožene stranke glede pobotnega ugovora kot tudi odgovorila na nasprotno tožbo in v tej zvezi v celoti prerekala neskladne navedbe, vztrajala pri svojih in predlagala zavrnitev pobotnega ugovora, kot tudi zahtevka iz nasprotne tožbe.
5. V nadaljevanju sta obe stranki s pisnimi vlogami dodatno utemeljevali svoja stališča glede utemeljenosti tožbenega zahtevka, oziroma tožena stranka o neutemeljenosti zahtevka in pri tem ponovno opozarjala na dejstvo, da je toženka od decembra 2012 pa vse do prenehanja delovnega razmerja bila v bolniškem staležu in je bil v tem času nosilec projekta Horvat Andrej, ki je bil tudi tehnični koordinator. Dokler je toženka aktivno sodelovala v projektu, so bili vsi zahtevki poravnani in so bili tako prvi, drugi in tretji zahtevki v celoti plačani in takrat s črpanjem evropskih sredstev ni bilo nobenih težav. Ravno sredstva, ki so bila nakazana po prvih treh zahtevkih, so se kasneje rabila za financiranje nadaljnjih aktivnosti celotnega projekta. Škoda kot jo zatrjuje tožeča stranka, tej nikoli ni nastala. Toženka je podala tudi ugovor zastaranja, saj je po njenem že pred vložitvijo tožbe potekel zakonsko določen 3-letni zastaralni rok.
6. Sodišče je v dokazne namene pregledalo in prebralo vso v spisu zbrano listinsko dokumentacijo, in sicer priloge od A1 do A71 in od B1 do B10. Sodišče je v

- dokazne namene tudi zaslišalo toženo stranko ter priče Sonjo Bily, Andreja Horvata, Andreja Kasaša, Draga Kocbeka in Boštjana Trampuža. Ostale dokazne predloge je sodišče zavrnilo kot nepotrebne, saj je na podlagi izvedenih dokazov ugotovilo vsa odločilna dejstva, ostali predlagani dokazi oziroma dejstva, ki naj se z njimi ugotovijo, pa za odločitev v sporu niso odločilna oziroma so dejstva, ki naj bi se s tem dokazovala, že dokazana, zato bi izvedba teh dokazov predstavljala zgolj nepotrebno zavlačevanje postopka in nepotrebne stroške.
7. Na opravljenem naroku dne 26. 2. 2019 je sodišče glede na veljavno določilo 270. člena Zakona o pravdnem postopku, predvsem pa tudi glede na načelo ekonomičnosti vodenja postopka sklenilo, saj je potrebno v tej zvezi izvajati povsem druge dokaze, kot v osnovni tožbi, da se nasprotna tožba v zvezi z zahtevkom za plačilo zneska 19.980,05 EUR izloči, oziroma razdruži od zadeve opr. št. Pd 31/2017 in se bo obravnavala ločeno.
 8. Na podlagi ocene izvedenih dokazov, vsakega dokaza posebej in vseh dokazov skupaj, je sodišče odločilo, da tožbeni zahtevek tožeče stranke ni utemeljen. Razlogi za odločitev sodišča so pojasnjeni v nadaljevanju.
 9. Sodišče ob upoštevanju navedb obeh strank in po pregledu predloženih listin s strani obeh strank ugotavlja, da je bila tožeča stranka ena od partnerjev v čezmejnem projektu "5 poštних kočij", kar izhaja tudi iz priloženega sporazuma o partnerstvu (priloga A6). V tem sporazumu so določili medsebojne pravice in obveznosti. Tožeča stranka je nato dne 9. 8. 2012 z Ministrstvom za gospodarski razvoj in tehnologijo podpisala še pogodbo o sofinanciranju (priloga A4), iz katere izhaja, da država sofinancira 10 % v navedenem projektu, največ v znesku 10.030,80 EUR. Vsak partner projekta je moral pripraviti za posamezna obdobja – dejansko za 6 mesecev, vmesna poročila, v katerem je izkazal svoje izdatke za projekt v tem obdobju. Zahtevek za izplačilo je morala spremljati izjava o potrjenih izdatkih s strani MGRT. Če se je ob kontroli s strani MGRT izkazala neupravičenost nekaterih izdatkov, so bili ti izdatki odšteti od zahtevka za izplačilo in je bil tožeči stranki izplačan ustrezno nižji znesek. Tako sodišče ugotavlja, da je v posledici ugotovitev kontrole s strani MGRT dejansko prišlo do določenih nepriznanj izdatkov v zvezi z vmesnimi poročili št. 3, 5 in 6. Ker je po trditvi tožeče stranke za navedeno odgovorna takratna direktorica Sonja Kreslin, tako tožeča stranka trdi, da ji je nastala škoda v višini dejansko zavrnjenih priglašenih izdatkov iz posameznih vmesnih obdobj. Glede na opravljeno kontrolo s strani MGRT vmesnega poročila št. 3 tako tožeča stranka zahteva povrnitev škode v znesku 468,94 EUR, po vmesnem poročilu št. 5 zahteva povrnitev zneska 18.875,27 EUR in po vmesnem poročilu št. 6 zahteva povrnitev škode v znesku 12.913,96 EUR, torej skupno zneska 31.789,23 EUR.
 10. V zvezi z zahtevano povrnitvijo škode, ki naj bi izhajala iz vmesnega poročila št. 3

zaradi nepriznanih stroškov za obdobje od 1. 4. 2012 do 30. 9. 2012 (priloga A6), je tožeča stranka prejela dne 12. 3. 2013 obvestilo o opravljeni kontroli (priloga A10) s priloženo izjavo o potrjenih izdatkih in Partnerjev seznam računov po potrditvi (priloga A7). Tako je bila tožeča stranka s prejemom prej navedenih listin seznanjena o zavrnitvi določenih računov in torej z zatrjevano škodo iz tega vmesnega obdobja. Glede na podani ugovor zastaranja s strani toženke in ob dejstvu, da je tožeča stranka vložila tožbo šele priporočeno po pošti dne 31. 3. 2017, je tako nedvomno že potekel 3-letni zastaralni rok, ki je določen za odškodninske terjatve v 1. odstavku 352. člena OZ. Tako je bilo potrebno zavrniti ta del tožbenega zahtevka za plačilo odškodnine v znesku 468,94 EUR zaradi zastaranja.

11. V zvezi s preostalim delom tožbenega zahtevka pa je sodišče ugotovilo, da ugovor zastaranja ni utemeljen, saj do dneva vložitve tožbe ni potekel zakonsko določen 3-letni zastaralni rok. Tožeča stranka je bila namreč šele 25. 7. 2014 seznanjena s kontrolo 5. vmesnega poročila za obdobje 1. 4. 2013 do 30. 9. 2013 (priloge A12 do A15) in s kontrolo 6. vmesnega poročila dne 4. 11. 2014 (priloge A16 do A20). Tako je torej šele s prejetimi rezultati kontrole bila tožeča stranka seznanjena z zatrjevano škodo v zvezi s predmetnim projektom, ki naj bi izhajala iz posameznega vmesnega obdobja. Ker 3-letni zastaralni rok do vložitve tožbe ni potekel, je ugovor zastaranja neutemeljen.
12. Glede na predhodni zaključek je tako sodišče moralo po vsebini preveriti utemeljenost tožbenega zahtevka v zvezi z zatrjevano škodo iz vmesnega poročila št. 5 v znesku 18.875,27 EUR in iz vmesnega poročila št. 6 v znesku 12.913,96 EUR. V tej zvezi je tako tudi izvedlo predlagane dokaze z zaslišanjem toženke Sonje Kreslin, kot tudi že v točki 6 navedenih predlaganih prič.
13. Zaslišana toženka Sonja Kreslin je povedala, da je bila direktorica tožeče stranke v času od 1. aprila 2010 do 31. marca 2014. Hkrati je povedala, da jo je svet zavoda na seji dne 13. 6. 2013 razrešil iz ne krivdnih razlogov in bi ji naj pogodba o zaposlitvi prenehala s 30. 6. 2013. Ker pa občinski svet tega ni potrdil, dejansko do prenehanja pogodbe ni prišlo in je ostala direktorica vse do konca mandata. Že od decembra 2012 dalje pa je bila pogosto dalj časa v bolniškem staležu in je v tej zvezi tudi sodišču predložila ustrezna dokazila. Glede zahtevka za plačilo pa je povedala, da temu v celoti ugovarja. V zvezi s konkretnim projektom je povedala, da je bila tožeča stranka ena od osmih partnerjev v projektu, v katerem je bil vodilni partner iz madžarske. V projektu so bila po postavkah načrtovana sredstva in zapisani tudi osebi, ki sta na tem projektu delali. To sta bila ona kot koordinator projekta in Andrej Horvat kot tehnični koordinator projekta. Projekt ni bil kot stalna naloga, saj se je to štelo kot tržna dejavnost zavoda. Kot evropski projekt so bili podvrženi določenim aktivnostim v skladu s sklenjenimi pogodbami o sofinanciranju. V času izvajanja projekta je bilo predvidenih menda 7 vmesnih

poročil. Določeno je bilo poročanje v digitalni obliki in v papirnati obliki. Dostop do digitalnega poročanja je bil na njeno ime, v papirni obliki pa je poročal direktor zavoda in tisti, ki je delal na projektu. Prva tri poročila je pripravila sama, tehnični del vnašanja v sistem digitalnega poročanja pa sta naredila skupaj s koordinatorjem Andrejem Horvatom. V tem času so bila že opravljena javna naročila za določeno nabavo osnovnih sredstev, kjer je bilo vse v redu. Na isti način so speljali tudi postopek za potrebe 4. poročanja, vendar pa je tu nastopil trenutek, ko so menili, da nje več ne rabijo in so jo želeli odpustiti. O tem je obvestila organ upravljanja tega projekta, kot tudi vodilnega madžarskega partnerja. Nadalje je povedala, da je po težki operaciji v decembru 2012, po okrevanju in po istem kar se je zgodilo ob razrešitvi v juniju 2013, dejansko psihično zbolela in je nastopila bolniški stalež ter v staležu bila večji del časa vse do primopredaje ob zaključku mandata. Vmes se je sicer odzivala, ko so jo želeli kontaktirati s strani zavoda – tožeče stranke. Pojasnila je tudi, da je bil z njene strani Andrej Horvat pisno pooblaščen, da v njeni odsotnosti opravlja dela direktorja. Kar se tiče javnega naročanja je povedala, da ima 20-letne izkušnje s pripravo tovrstnih projektov in javnih naročil, zato smatra, da ji je bilo popolnoma jasno kaj je potrebno narediti v postopku javnega naročanja. V primerih, ko je ona delala, so to tudi naredili in bi tako delali tudi pri ostalih, če bi to delala ona. V nadaljevanju je tožnica pojasnila svoja stališča glede posameznih zneskov, ki niso bili priznani ob kontroli s strani MGRT. Povedala je tudi, da so verjetno kontrolorji, ki so pregledovali vmesna poročila preden so zavrnili določene postavke, verjetno tožečo strank pozvali k popravi oziroma dopolnitvi in obrazložitvam, sama pa takrat dejansko ni več delala pri tožeči stranki, saj se je to dogajalo po poteku njenega mandata konec marca 2014. V tej zvezi je tudi pojasnila, da jo je nova direktorica Sonja Bily prosila če bi prišla podpisat pisno poročilo, kar pa je ona zavrnila, saj poročila ni pripravljala. Ponovno poudarja, da je prepričana, da postopek v zvezi z javnimi naročili ni bil napačen, seveda v tistem delu, ki ga je opravila ona, kar je dokazljivo tudi s tretjim poročilom. V tej zvezi je tudi povedala, da so imeli pred njeno razrešitvijo revizijski pregled in tudi takrat ni bilo ugotovljene kakršnekoli napake pri javnem naročanju.

14. Sonja Bily je zaslišana kot priča pojasnila, da je bila direktorica tožeče stranke v času od 1. 4. 2014 do 31. 3. 2018, pred tem pa je pri tožeči stranki delala 6 mesecev kot turistični organizator in takrat ji je bila toženka tudi neposredno nadrejena kot direktorica javnega zavoda. S sedanjo toženko ni imela neposredne primopredaje, ker je bila ta opravljena s takratnim predsednikom sveta zavoda Dragom Kocbekom. Po pozivu za dopolnitev 4. vmesnega poročila se je angažirala pri drugih partnerjih, ker projekta ni poznala. Prosili so tudi prejšnjo direktorico, torej sedanjo toženko, vendar je ta zavrnila sodelovanje, razen če bi ji storitve plačali. Na vprašanje je v zvezi z nabavo info kioskov povedala, da je skozi dokumentacijo ugotovila, da so bili nabavljeni trije kioski, preden je sama

postala direktorica. Kako je bilo speljano naročilo, pa ne more pojasniti brez ustrezne dokumentacije, kaj več bi o tem lahko pojasnil kontrolor, ki je na zadevi delal. Pri tem je povedala, da so dostavili MGRT vse listine, ki so jih našli v tej zvezi. Glede 4. vmesnega poročila je tudi povedala, da ga je v digitalni obliki poslal sodelavec Andrej Horvat, v fizični obliki pa je bilo poslano že po 1. 4. 2014 in ga je podpisala ona. Sicer pa meni, da je sodelavec Andrej Horvat vnašal poročilo v digitalni obliki na podlagi podatkov, ki jih je predhodno pripravila direktorica in po njenih navodilih. Tako se je delalo odkar je nastopila funkcijo direktorice ona in po njenem mnenju se je na enak način delalo tudi prej. Pri tem je še povedala, da sodelavec Andrej Horvat dejansko ni znal sam vnašati podatkov v ustrezno aplikacijo, tako ga je pač ona ocenila.

15. Priča Andrej Horvat je pojasnil, da je bil pri tožeči stranki zaposlen kot turistični informator od leta 2011 dalje. Pred začetkom dela na projektu "5 poštних kočij" je moral podpisati tudi določen aneks k pogodbi o zaposlitvi. Pooblastilo za nadomeščanje je dobil s strani toženke, ker je bil pri tožeči stranki edini, ki jo je lahko nadomeščal, saj sta bila preostala zaposlena čistilka in vzdrževalec. S tovrstnim pooblastilom se je strinjal, čeprav mu v tej zvezi ni bilo ničesar obljubljenega v zvezi s plačo. Toženka pa mu je nekako namignila, da bo v tej zvezi nekaj dobil. S tem, ko je dobil pooblastilo, se je zavedal, da je s tem sprejel dodatno določene odgovornosti, saj je moral v njenem imenu podpisovati listine, prav tako pa je dvigal tudi pošto. Na vprašanje je priča nadalje pojasnil, da je podatke za vmesna poročila vnašal na podlagi nareka sedanje toženke in to za poročila št. 1 do 4, ko je bila direktorica sedanja toženka. Tudi ko je bila v bolniškem staležu, je direktorica prišla do njega in sta vnašala podatke. V zvezi z naročilom kioskov je povedal, da so tri kioske naročali s tremi naročilnicami, saj bi bil naenkrat prevelik strošek, ker na računu niso imeli toliko denarja. Listine v zvezi z naročilom kioskov pa je izpolnila toženka. Glede nabave šotora s strani Petre d.o.o. pa je povedal, da je naročilnico izpolnil in podpisal dne 25. 9. 2013 in jo poslal še isti dan, ko ga je poklicala toženka. Takrat ni vedel, da naj bi bilo blago dobavljeno že prejšnji dan. Njega pri prevzemu ni bilo. Prevzemni zapisnik pa je bil v primeru odsotnosti toženke, zaradi staleža, dolžan podpisati tisti, ki je bil navzoč ob prevzemu.
16. Zaslišani Andrej Kasaš je kot priča pojasnil, da je bil zaposlen kot kontrolor na MGRT od leta 2007 do 2018. Spomni se, da je kontroliral tudi projekt "5 poštних kočij", pri katerem je sodelovala tudi tožeča stranka, ne spomni pa se kaj konkretno je kontroliral. Ko si je ogledal določene listine (priloga A11 in A12) je povedal, da na podlagi te dokumentacije, ki ne vsebuje vseh računov, ki so bili zajeti v tem vmesnem poročilu, ne more z gotovostjo povedati, kaj točno je bil razlog za zavrnitev določenih računov. V zvezi s prilogami A57 do A60 pa je povedal, da po njegovem niso bila upoštevana določila Zakona o javnih naročilih, zato je tudi določene zneske verjetno izločil, saj bi se glede na ocenjeno vrednost

20.000,00 EUR ali 29.000,00 EUR moral izvesti redni postopek javnega naročanja z obveščanjem na ustreznem portalu. Vmesno poročilo v tej zvezi je bilo s strani tožeče stranke predano v kontrolo po 31. 3. 2014 in ga je pregledal oziroma potrdil dne 28. 10. 2014. Sam ne more ugotoviti kdo je predmetno vmesno poročilo poslal, je pa ta moral imeti dostop do sistema ISARR. Ker on ni več zaposlen na ministrstvu in nima dostopa do sistema ISARR, tudi ne more povedati ali je bil dan zahtevek za dopolnitev poročila. Nadalje je pojasnil, da pa je bil običajno postopek tak, da je zahteval dopolnitev in je redko katero poročilo zaključil brez dopolnitve, še posebej v primerih, ko je moral nekaj izločiti. Hkrati je pojasnil, da v primeru izdaje vmesnih poročil in izločitve določenih stroškov na podlagi teh vmesnih poročil, se partner lahko ponovno odloči, da uveljavlja ta iste stroške z dopolnjeno dokumentacijo, ki bi zagotavljala upravičenost stroškov.

17. Priča Boštjan Trampuž je povedal, da je bil zaposlen kot kontrolor na MGRT, kjer je v zvezi z izdatki med drugim tudi kontroliral projekt "5 poštnih kočij", v katerem je bila udeležena tudi tožeča stranka. Po njegovem je verjetno sporno to, da je ob kontroli izločil dva računa, ki sta se nanašala na nakup opreme za TIC Radenci in eden za nakup šotora. V tem prvem primeru je bil račun izločen iz razloga, ker ni bil izpeljan pravilen postopek javnega naročanja. V tem času pa je zaradi spremembe zakona, ko se je mejna vrednost znižala na 20.000,00 EUR, prihajalo do številnih napak pri izbirah postopkov naročanja. Pri drugem primeru pa so ugotovili, da je bila naročilnica za šotore izdana dejansko po že opravljeni dobavi, torej po podpisnem prevzemnem zapisniku. Morali pa so upoštevati nacionalna kot tudi evropska navodila glede pravilnega sosledja postopkov. Seveda pa je obstajala možnost, da so se zavrnjeni stroški ponovno uveljavljali v naslednjem vmesnem poročilu s predložitvijo pravilne dokumentacije in podatkov. Nadalje je pojasnil, da so se vmesna poročila morala v sistem ISARR vnašati v roku enega meseca po zaključenem obdobju poročanja. Pooblastila za vnos so dobili zavodi oziroma konkretne osebe posameznega zavoda. Znano mu je, da je pri projektu "5 poštnih kočij" prišlo do spremembe pooblaščenca, to pa je bilo pri petem ali šestem vmesnem poročilu. Pri stroških v zvezi z nabavo šotora je takoj ugotovil nepravilnost v zvezi z datumom izstavljenе naročilnice. Šlo je za napako, ki je ni možno popraviti tekom dopolnitve, zato tudi ni zaprosil za dopolnitev. Če pa je slučajno prišlo do napake pri zapisu datuma, bi tožeča stranka to lahko pojasnila pri naslednjem vmesnem poročilu z ustrežno argumentacijo. Tako bi se lahko sicer izločen strošek potem priznal. Na vprašanje je tudi pojasnil, da bi bilo glede na ugotovljeno nepravilnost pri javnem naročanju pri četrtem poročilu, postopek javnega naročanja možno ponoviti in speljati na pravilen način, seveda pa glede na določila pogodb, ki sta jih imela zavod – tožeča stranka in dobavitelj. Tudi v primerih, ko pride do kake pisne napake pri izpolnjevanju naročilnic, je to

možno popraviti, če se seveda da ustrezno dokazati, da je prišlo do očitne napake pri zapisu. Pojasnil je tudi, da je postopek javnega naročanja zaključen s tem, ko se objavi obvestilo o oddaji javnega naročila. Možno pa je, da pride do razveljavitve pravnega posla, če se stranki s tem strinjata in pogodbo razdereta.

18. Zaslišani Drago Kocbek pa je pojasnil, da je bil predsednik sveta zavoda – tožeče stranke v času, ko je bil v izvedbi projekt "5 poštnih kočij". O samem projektu mu je bolj malo znano, ker podrobnih podatkov ni imel in mu tudi ni znano kako je potekalo obračunavanje z MGRT. Znano mu je, da so ob kontroli s strani MGRT tožeči stranki zavrnili določene stroške, niso mu pa znani razlogi zakaj je do tega prišlo. Direktorica tožeče stranke je bila sedanja toženka in se je pri zavodu tudi vodil postopek za njeno razrešitev zaradi njene samovolje, ni pa mu znano kako se je postopek zaključil. Ne ve pa ali je bil v tej zvezi sprejet kak konkreten sklep. Povedal je še, da mu je znano, da je direktorica za čas svoje bolniške odsotnosti pooblastila sodelavca Andreja Horvata, dejansko za vodenje zavoda. Kdo je prevzel toženkino delo po njenem odhodu v marcu 2014, pa priča Kocbek ni vedel povedati.
19. Sodišče ni sledilo preostalim dokaznim predlogom obeh strank, saj je na podlagi izpovedb zaslišanih prič in toženke ter po pregledu vseh predloženih listin ocenilo in zaključilo, da je zadeva dovolj razjasnjena glede zatrjevanje odškodninske odgovornosti tožene stranke in tudi izvedba dodatnih dokazov ne bi pripomogla k boljši razjasnitvi dejanskega stanja.
20. Glede na trditve tožeče stranke o odškodninski odgovornosti toženke, kot takratne direktorice tožeče stranke, za dejansko s strani MGRT zavrnjene priglašene stroške iz posameznih vmesnih poročil v zvezi z izvedbo projekta "5 poštnih kočij" sodišče ugotavlja, da dejansko držijo trditve tožeče stranke, da je bila toženka v obdobju 4-letnega mandata kot direktorica odgovorna in zadolžena za organizacijo, vodenje in poslovanje zavoda - tožeče stranke, kot tudi za zakonito in strokovno poslovanje zavoda, kar izhaja iz odloka o ustanovitvi tožeče stranke (priloga A21), kot tudi iz 4. in 5. člena pogodbe o zaposlitvi (priloga A5). Seveda pa je odgovornost toženke za nastalo škodo tožeči stranki lahko podana v skladu z določilom 177. člena ZDR-1 le v primeru, če je bila škoda povzročena namenoma ali iz hude malomarnosti. Ker tožeča stranka niti ni v teku postopka zatrjevala, da bi toženka kot direktorica namenoma povzročila škodo, je toženka tako odgovorna za eventualno nastalo škodo tožeči stranki lahko le v primeru, če je škoda nastala v posledici hude malomarnosti toženke.
21. Sodišče ugotavlja, da je tožeča stranka svoj zahtevek dejansko postavila ob upoštevanju opravljene kontrole četrtega vmesnega poročila za obdobje od 1. 4. 2013 do 30. 9. 2013 (priloga A15), ko so bili potrjeni upravičeni izdatki v skupni višini 8.033,84 EUR in na tej podlagi zahteva znesek nepriznanih izdatkov v višini

18.875,27 EUR in kontrole petega vmesnega poročila za obdobje od 1. 10. 2013 do 31. 3. 2014 (priloga A20), ko so bili potrjeni upravičeni izdatki v skupni višini 4.438,17 EUR in tako v tej zvezi zahteva znesek nepriznanih izdatkov višini 12.913,96 EUR. V tej zvezi sodišče ugotavlja, da sta bili četrto in peto vmesno poročilo posredovani s strani tožeče stranke v kontrolo MGRT. Tožeča stranka je v tej zvezi sodišču predložila zahtevka za izplačilo za prej navedeni dve obdobji (priloga A11 in A16), vendar iz njih ni možno ugotoviti kdo in kdaj je navedeni listini izpolnil in poslal v kontrolo MGRT. Očitno pa sta bili predmetni listini lahko poslani šele po zaključku posameznega obdobja poročanja, torej za četrto vmesno obdobje po 30. 9. 2013 in za peto vmesno obdobje po 31. 3. 2014. Glede na navedeno ugotovitev sta predmetni vmesni poročili bili poslani v kontrolo že v času, ko je pred tem svet zavoda tožeče stranke na 28. redni seji dne 12. 6. 2013 (priloga B5) sprejel na predlog predsednika sveta Draga Kocbeka sklep o razrešitvi direktorice – sedanje toženke. Iz zapisnika prej navedene seje izhaja, da je bil predlog za razrešitev podan zaradi nevestnega dela in ne realizacije sklepov s strani direktorice – toženke. Iz pripisa k temu zapisniku nadalje izhaja, da sprejeti sklep o razrešitvi ni bil realiziran in je bila dne 20. 6. 2013 z elektronsko pošto o tem obveščena sedanja toženka. Ta je po ugotovitvi sodišča glede na predložene listine (priloga B4) bila zaradi bolniškega staleža odsotna z dela dne 14. 6. 2013 in nato neprekinjeno od 18. 7. 2013 do 18. 10. 2013. Tako je utemeljeno slediti in verjeti izpovedi toženke, da vmesno poročilo za obdobje od 1. 4. 2013 do 30. 9. 2013 dejansko ni v celoti pripravila ona, zaradi že navedene odsotnosti, sicer pa je bil z njene strani pooblaščen Andrej Horvat, da v njeni odsotnosti opravlja dela direktorja (priloga B3), kar je ta kot priča tudi potrdil. Navedena priča Andrej Horvat je sicer povedal, da je podatke za vmesna poročila št. 1 do 4 vnašal na podlagi nareka toženke in je prišla ta tudi v času bolniškega staleža do njega in sta vnašala podatke. Na podlagi izpovedb priče Horvata in toženke Sonje Kreslin pa sodišče v odsotnosti drugih dokazov, nikakor ne more z gotovostjo zaključiti kdo od navedenih in v kakem obsegu ter konkretno kaj je pripravil za predmetno vmesno poročilo za obdobje od 1. 4. 2013 do 30. 9. 2013. Hkrati sodišče v tej zvezi ugotavlja, da je bila tožeča stranka seznanjena z opravljenimi kontrolo tega vmesnega poročila šele 25. 7. 2014, torej že po prenehanju mandata toženke kot direktorice, ker ji je mandat prenehal konec marca 2014. Sonja Bily je nasledila toženko na funkciji direktorice in je povedala, da so dobili poziv za dopolnitev 4. vmesnega poročila in je takrat tudi prosila toženko za pomoč – sodelovanje, kar pa je ta zavrnila, razen če bi ji storitve plačali. Tako ravnanje toženke je po oceni sodišča povsem logično in pričakovano, saj v tem času že več kot tri mesece ni bila direktorica. V tej zvezi sodišče tudi ugotavlja, da tožeča stranka ni predložila dokaza o tem, če je na poziv za dopolnitev karkoli konkretnega storila. Prav tako glede na izpovedbo zaslišanega Andreja Kasaša, da se na podlagi izločitve določenih stroškov iz vmesnih poročil, lahko partner ponovno odloči, da uveljavlja ta iste stroške z dopolnjeno dokumentacijo, tožeča stranka ni predložila nobenih

dokazov, da bi v tej smeri karkoli poskušala za odobritev sicer zavrnjenih stroškov. Po izpovedi kontrolorja Boštjana Trampuža se da popraviti tudi kake pisne napake, če se da dokazati, da je prišlo do očitne napake pri zapisu. Ker toženka ni bila v tem času več zaposlena pri tožeči stranki, sama neposredno ni imela možnosti za dopolnjevanje vmesnih poročil in priložene dokumentacije. Po oceni sodišča je bila v tem času za to pristojna in zadolžena nova direktorica. Sodišče ne more prezreti tudi s strani tožeče stranke ne prerekanih trditev toženke, da je po težki operaciji v mesecu decembru 2012, po okrepanju in po poskusu razrešitve z mesta direktorice, dejansko psihično zbolela in je bila več mesecev v bolniškem staležu.

22. Tako ob upoštevanju vseh predhodno navedenih okoliščin v zvezi s pripravo, odpravo in opravljeno kontrolo vmesnega poročila za obdobje od 1. 4. 2013 do 30. 9. 2013, sodišče zaključuje, da ni možno toženki očitati hudo malomarnega ravnanja, ki bi bilo v vzročni zvezi z zatrjevano škodo tožeče stranke. Po navedenem sodišče ugotavlja, da tožeča stranka ni uspela dokazati odgovornosti toženke glede na veljavno določilo 1. odstavka 177. člena ZDR-1 za zatrjevano škodo v tej zvezi v znesku 18.875,27 EUR in je bilo v posledici tega utemeljeno zavrniti ta del tožbenega zahtevka.
23. V zvezi z zahtevano povrnitvijo škode, ki naj bi nastala tožeči stranki v posledici nepriznanih stroškov iz vmesnega poročila za obdobje od 1. 10. 2013 do 31. 3. 2014 (priloga A20) v višini 12.913,96 EUR je sodišče prepričano, da je bilo očitno poslano v kontrolo MGRT že po datumu, ko je toženki dejansko z 31. 3. 2014 prenehala funkcija direktorice pri tožeči stranki. Tožeča stranka tudi v zvezi s tem vmesnim poročilom ni predložila dokazov o tem kdo je to poročilo pripravil, kdaj ga je pripravil, kot tudi kdo in kdaj je poročilo odposlal. Tudi z zaslišanjem toženke in prič sodišče v tej zvezi ni moglo z gotovostjo ugotoviti hudo malomarnega ravnanja toženke in s tem odgovornosti toženke za zatrjevano škodo. Po ugotovitvi sodišča so bile tudi v tem časovnem obdobju zelo podobne ali celo iste okoliščine kot v predhodnem poročevalnem obdobju, saj je bila toženka dosti časa odsotna zaradi bolezni in jo je po pooblastilu zastopal Andrej Horvat. Toženka z ugotovitvami kontrole MGRT, ki jih je tožeča stranka prejela 4. 11. 2014, seveda ni bila seznanjena, ker od konca marca 2014 ni bila več direktorica in tako tudi ni dokazano ali ji je tožeča stranka sploh dala možnost za dopolnitev vmesnega poročila v smislu izpovedb zaslišanih kontrolorjev Andreja Kasaša in Boštjana Trampuža. Prav tako ni dokazov, da bi tožeča stranka sama posredovala dopolnitev. Glede na vse navedene okoliščine v zvezi z opravljanjem dela toženke sodišče zaključuje, da tudi posamične trditve tožeče stranke o nepravilnostih toženke, ni možno opredeliti kot hudo malomarno opravljanje funkcije direktorice, še posebej tudi iz razloga, ker tudi sama tožeča stranka kljub podanemu predlogu za razrešitev toženke s funkcije direktorice v juniju 2013, postopka razrešitve ni izpeljala in se je tako dejansko strinjala oziroma pristala, da

toženka ostane na tej funkciji vse do poteka mandata konec meseca marca 2014, s tem pa je po oceni sodišča tožeča stranka očitno menila, da pri toženki ne gre za take kršitve delovnih obveznosti, ki bi narekovale njeno razrešitev, konkretno za povzročitev škode iz hude malomarnosti. Glede na vse navedeno tako sodišče zaključuje, da ni dokazana odgovornost, vsaj zakonsko zahtevana huda malomarnost toženke za nastalo škodo v zvezi z vmesnim poročilom za obdobje od 1. 10. 2013 do 31. 3. 2014, zato je tako bilo utemeljeno zavrniti tudi ta del tožbenega zahtevka za plačilo zneska 12.913,96 EUR.

24. Ob upoštevanja vsega predhodno navedenega je sodišče tožbeni zahtev tožeče stranke zavrnilo v celoti.
25. O priglašeni stroških tožeče stranke je sodišče odločilo upoštevajoč določilo prvega odstavka 154. ZPP, ki določa, da mora stranka, ki v pravdi ne uspe, nasprotni stranki povrniti potrebne stroške postopka, posledično pa sama trpi njej nastale stroške postopka. Tako je bilo utemeljeno zavrniti zahtev za povrnitev stroškov tožeče stranke in hkrati prisoditi stroške toženi stranki.
26. Seveda pa je sodišče upoštevalo tudi določilo 155. člena ZPP in toženi stranki priznalo le dejansko potrebne stroške. V skladu z Odvetniško tarifo (OT - Ur. l. RS, št. 2/2015) je tako sodišče toženi stranki priznalo: za odgovor na tožbo 800 točk (tar. št. 15/1 OT), za prvo pripravljalno vlogo 600 točk (tar. št. 15/2 OT), za narok dne 14. 2. 2018 600 točk, za narok dne 15. 11. 2018 500 točk, za narok dne 26. 2. 2019, 4. 4. 2019 in 22. 5. 2019 po 400 točk, skupaj tako 1.200 točk, kot tudi urnino v višini 450 točk, tako za vse skupaj 4.150 točk. Sodišče je toženi stranki prav tako priznalo materialne stroške (tretji odstavek 11. člena OT) v višini 51,50 točk, skupno tako 4.201,50 točk. Ob upoštevanju vrednosti točke 0,60 EUR, znašajo potrebni stroški tožene stranke skupno 2.520,90 EUR. Prav tako je utemeljeno priznati tudi 22 % DDV, ki znaša 554,60 EUR, saj je pooblaščenec toženke davčni zavezanec. Po navedenem je tako tožeča stranka dolžna plačati toženi stranki stroške v skupnem znesku 3.075,50 EUR.
27. Od priznanih stroškov pripadajo toženi stranki, v skladu z določilom 378. člena OZ, tudi zakonske zamudne obresti, ki tečejo od prvega dne po poteku roka za prostovoljno izpolnitev (načelno pravno mnenje občne seje Vrhovnega sodišča Republike Slovenije z dne 13.12.2006).

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo je dovoljena pritožba na Višje delovno in socialno sodišče v Ljubljani v roku 15 dni po prejemu pisnega odpravka te sodbe. Morebitno pritožbo je potrebno vložiti pisno v dveh izvodih pri naslovnem sodišču. Če se pošlje sodba priporočeno po pošti, velja dan oddaje na pošto za dan vročitve sodišču.

Pritožba mora obsegati navedbo sodbe zoper katero se vlaga, izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika. Če bo pritožba nepopolna ali nerazumljiva, bo sodišče pritožbo zavrglo.

Murska Sobota, 22. maj 2019

Sodnik:

Emil Vučklič, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojnega delavca sodišča

Delovno sodišče v Mariboru
Zunanji oddelek v Murški Soboti
Slomškova 21
9000 Murska Sobota

Opr. št. Pd 31/2017

PLAČILNI NALOG

za plačilo sodne takse

ODVETNIK IGOR VINČEC		
04.07.2017		
Prejel	Odp.	Pril.

ZAVOD ZA TURIZEM IN ŠPORT RADENCI,
Radgonska cesta 010,
9252 Radenci

Tožeča stranka	pooblaščenici in zastopniki
1. ZAVOD ZA TURIZEM IN ŠPORT RADENCI, Radgonska cesta 010, Radenci	odv. Igor Vinčec, Mlinska 5, Lendava - Lendva

Tožena stranka	pooblaščenici in zastopniki
1. Sonja Kreslin, I	odv. Jure Horvat, Slomškova ulica 1, Murska Sobota - dostava

zaradi:	plačila 31.789,23 EUR s pp
vrednost:	31 789,23 EUR

Na podlagi 34. člena Zakona o sodnih taksah - ZST-1 vas pozivamo, da v 15 dneh od vročitve tega naloga plačate neplačano oziroma premalo plačano sodno takso za

postopek na splošno po tarifni številki 2311 ZST-1 v znesku 538,00 EUR.

Sodne takse se plačujejo v gotovini, z elektronskim denarjem ali drugimi veljavnimi plačilnimi sredstvi (1. odstavek 6. člena ZST-1).

Če plačilo sodne takse opravite z nakazilom na prehodni podračun tega sodišča, določen za plačevanje sodnih taks, v obrazcu univerzalnega plačilnega naloga (obrazec: UPN) navedite naslednje podatke:

- koda namena plačila: GOVT,
- namen plačila: Pd 31/2017,
- BIC banke prejelnika: BSLJSI2X,
- IBAN: SI56 0110 0845 0084 611,
- referenca: SI11 50156-7110006-1003117,
- ime in naslov prejelnika: Delovno sodišče v Mariboru - Zunanji oddelek v Murški Soboti, Slomškova 21, 9000 Murska Sobota.

Če plačilo sodne takse opravite brez reference, ki je navedena v tem plačilnem nalogu, morate sodišču predložiti potrdilo o opravljenem plačilu (3. odstavek 6. člena ZST-1) do izteka roka, določenega v prvem odstavku tega plačilnega naloga.

Šteje se, da je sodna taksa plačana na dan, ko je denarno nakazilo prejeto v dobro prehodnega podračuna sodišča (1. odstavek 6.a člena ZST-1). Če pa sodišču dostavite dokazilo o plačilu takse pred pretekom roka, določenega v prvem odstavku tega plačilnega naloga, se šteje, da je taksa plačana na dan, ko sodišče prejme dokazilo o plačilu, ne glede na to, kdaj je denarno nakazilo prejeto v dobro prehodnega podračuna sodišča (3. odstavek 6.a člena ZST-1).

Pri plačilu sodne takse prek ponudnika plačilnih storitev se šteje, da je taksa plačana v roku iz prvega odstavka tega plačilnega naloga, če je denarno nakazilo prejeto v dobro prehodnega podračuna tega sodišča v treh delovnih dneh po izteku tega roka, razen če dostavite sodišču dokazilo o plačilu takse pred potekom roka iz prvega odstavka plačilnega naloga. Tedaj se šteje, da je taksa plačana pravočasno ne glede na to, kdaj je denarno nakazilo prejeto v dobro prehodnega podračuna tega sodišča (6.b člen ZST-1).

Če se taksa plača pri blagajni sodišča, se šteje, da je plačana na dan plačila pri blagajni sodišča (2. odstavek 6.a člena ZST-1).

Če v danem roku sodne takse po tem nalogu ne boste plačali oziroma če v tem roku ne boste zaprosili za oprostitev, odlog ali njeno obročno plačilo ali če ne boste vložili pravnega sredstva po 34. a členu ZST-1, bo sodišče potrdilo izvršljivost tega plačilnega naloga in ga v nadaljnjem roku 15 dni poslalo organu, pristojnemu za izterjavo sodnih taks, da neplačano takso izterja (35. člen ZST-1).

Pravni pouk: Zoper ta plačilni nalog je dopustno v osmih dneh od vročitve vložiti ugovor iz razlogov, da taksna obveznost ni nastala, da je taksa že plačana ali da je sodišče takso napačno odmerilo.

Ugovoru, vložnemu iz razloga, da je taksa že plačana, je treba priložiti potrdilo o opravljenem plačilu.

O ugovoru odloča to sodišče.

Če sodišče ugovoru zoper ta plačilni nalog ali pritožbi zoper sklep o ugovoru ne bo ugodilo, bo začel teči rok za plačilo naslednji dan po vročitvi sklepa (7. odstavek 34. a člena ZST-1).

Delovno sodišče v Mariboru
Zunanji oddelek v Murski Soboti
Dne 03.07.2019

Pristojna sodna oseba

Suzana Kučan i.r.

